

NIEUWSBRIEF

Nummer 8 – November-December 2011

Editoriaal

Amerika, Europa, Israël en het Palestijnse VN-lidmaatschap: de maskers vallen af

Op 4 juni 2009 pleitte de Amerikaanse president Barack Obama in de universiteit van Kaïro voor een Palestijnse staat. Ook op 23 september 2009 neemt hij het woord voor de Algemene vergadering van de Verenigde Naties en breekt een lans voor een leefbare, onafhankelijke Palestijnse staat met een aaneensluitend grondgebied. Op 23 september 2010 spreekt hij opnieuw in de VN te New York en uit hij zijn hoop dat Palestina in september 2011 lid van de Verenigde Naties zal worden. Maar toen de Palestijnse president Mahmoud Abbas dit jaar aankondigde dat hij in september de aanvraag van lidmaatschap aan de VN-Veiligheidsraad zou voorleggen, begon Amerika te dreigen met stopzetting van financiële ondersteuning. Frankrijk dat als permanent lid in de Veiligheidsraad zetelt, wou een stemming voorkomen en probeerde Abbas te overhalen om terug naar de onderhandelingstafel te stappen. Ook Israël chanteerde Abbas met de dreiging van het niet doorstorten van de douanerechten en met eventuele annexatie van de Westelijke Jordaanoever. Toen ook dit niet lukte, oefende Amerika druk uit op een aantal leden van de VN-Veiligheidsraad om een goedkeuring door een 2/3 meerderheid te voorkomen, want dan moet Obama zijn vetorecht gebruiken.

Israël vreest dat Palestina als nieuw VN-lid naar het internationaal gerechtshof zou stappen om de bezettings- en kolonisatiepraktijken te laten veroordelen. En ook tegen sommige Israëlische politici en militairen zou dan een aanklacht bij het internationale strafhof kunnen ingediend worden. Israël verklaart zich nu plotseling opnieuw bereid om directe bilaterale onderhandelingen met Abbas te beginnen, maar eist nog steeds dat de Palestijnen het Joodse karakter van Israël erkennen, zodat het recht van terugkeer van de Palestijnse vluchtelingen in het gedrang komt. Bovendien liet de Israëlische premier Benjamin Netanyahu meteen weten dat Israël 1100 woningen voor de joodse kolonie Gilo in het geannexeerde Oost-Jeruzalem zou bouwen, zodat hij er zeker van is dat Abbas het aanbod tot onderhandelen zal afwijzen. En om zijn populariteit op te krikken en het imago van Israël op te poetsen kondigde Netanyahu aan dat 1027 Palestijnse politieke

gevangenen de gevangenis mogen verlaten in ruil voor de vrijlating van de Israëliische krijgsgevangene Gilad Shalit.

Intussen eist Amerika strengere sancties tegen Iran en versterkt de Europese Unie de sancties tegen Syrië.

En wat zegt de Belgisch regering over de aanvraag van het Palestijnse VN-lidmaatschap? België zegt dat het zich zal aansluiten bij het standpunt van de Europese Unie. Als het Libië betreft blijft België niet aan de zijlijn staan en doet het mee aan de NAVO-bombardementen.

België zou Europa moeten aanzetten om Israël te boycotten zolang dit land de resoluties van de Verenigde Naties niet uitvoert. Het opschorten van het Europees Associatieverdrag met Israël zou op de agenda moeten worden gezet, alsook een internationaal militair embargo tegen Israël. Hoe is het te verantwoorden dat Israël onlangs aanvaard werd als waarnemend lid van de CERN (Europese Raad voor Kernonderzoek) in Genève terwijl dit land elke inspectie van het Internationaal Atoomagentschap op zijn grondgebied weigert?

Het redactieteam

Brussel 13 oktober 2011

Meer dan levenslang

Trees Zbidat-Kosterman woont met haar Palestijnse man in Sakhnin (in Israël). Over de recente gevangenenruil schreef ze volgend artikel.

Dit is wat we in de Nederlandse media vernemen over de 477 Palestijnse gevangenen die in de uitruil met Israëliische soldaat Gilad Shalit, die vijf jaar vastgehouden werd in Gaza al zijn vrijgelaten – de rest van de afgesproken 1027 moeten nog komen. 'Alle gevangenen hebben banden met terrorisme' (Nos journaal), er wordt gepraat over gevangenen met bloed aan hun handen, driehonderd van hen hebben levenslang, enzovoorts. Het is opvallend hoe weinig moeite er gedaan wordt om de feiten na te gaan, wie deze mensen zijn en in welke context ze hun daden hebben gepleegd, en geen enkele journalist heeft het over het juridische systeem in Israël dat er garant voor staat dat een Palestijn voor dezelfde daden veel hoger gestraft wordt dan een joodse Israëli.

Om te beginnen is de vrijheid voor veel van de voormalige gevangenen maar relatief. Van hen zijn er maar 217 die terug mogen waar ze vandaan komen zonder condities. 55 Gevangenen mogen naar huis maar blijven onder huisarrest, 205 gevangenen worden gedeporteerd – van wie 41 naar het buitenland en de rest naar openluchtgevangenis Gaza, voor tussen de drie jaar of onbepaalde tijd. Mensen van wie de familie woont in Oost-Jeruzalem of op de Westoever.

Wie zijn die mensen, en wat deden ze? De langstbestrafte, en de godfather van alle gevangenen is Na'al Barghouti. Hij zat 34 jaar gevangen. Hij komt uit een klein dorp dicht bij Ramallah, Kobal. In 1978, op zijn negentiende werd hij gearresteerd. De aanklacht was dat hij zou hebben deelgenomen aan een aanslag waarbij een soldaat – let wel, geen burger, een soldaat – werd gedood. Hij kreeg levenslang. Zijn neef Fakhri zat 33 en een half jaar. Na'als ouders zijn overleden tijdens zijn tijd in de gevangenis. Fakhri's vrouw Samira die nu 52 is, had een zoontje van negen maanden Shadi, en was zwanger van haar tweede, Hadi, die ze alleen heeft groot moeten brengen. Een paar jaar geleden

werd ook Shadi gearresteerd en veroordeeld, omdat hij in een wanhopige poging om zijn vader vrij te krijgen een soldaat wilde kidnappen als onderpand.

Een andere gevangene, Mukhlas Burghal uit Ramle, dicht bij Tel Aviv, werd gearresteerd omdat hij met een zelfgemaakte bom naar een bus had gegooid. De bom ging niet af, er werd niemand gedood of gewond, hij kreeg veertig jaar. Een ander verhaal is dat van Sumud Karaja, een vrouw uit Ramallah. Ze was twintig toen ze, zoals dat zo vaak gebeurt, werd lastig gevallen bij het beruchte checkpoint Kalandia door een groep Israëliische soldaten. Toen ze niet ophielden en ze kwaad en zenuwachtig niet meer wist hoe ze zich weren moest, haalde ze een mesje uit haar tas, zo'n mesje dat je overal kunt kopen, en stak er mee naar een van haar belagers. Ze kreeg twintig jaar.

Inderdaad, de meeste van de gevangenen hadden levenslang. Meer dan levenslang. In het internationaal recht betekent levenslang 25 jaar, in Nederland was dat vroeger 20 jaar, (tegenwoordig is levenslang ook echt levenslang, maar het wordt maar spaarzaam gegeven). Als Israëli's iemand tot levenslang veroordelen is dat 99 jaar, en meer dan dat. Majdi Amir uit Hebron kreeg 19 keer levenslang, Wakid Anajas uit Ramallah kreeg 36 keer levenslang, Nasir Yataimi kreeg 29 keer levenslang en er zijn een paar boffers die onder de tien keer bleven.

Ik ken sommige van de verhalen persoonlijk. Het verhaal van Suad Ghazal uit Sebastia, een dorp dicht bij Nablus, is tekenend. Op 13 december 1998 werd Suad, die toen vijftien was, gearresteerd, omdat een vrouwelijke kolonist had beweerd dat Suad geprobeerd zou hebben haar met een mes te steken. Suad werd naar het politiebureau in Kedumim gebracht, en daar mishandeld door een groep kolonisten. Daarna werd ze voor ondervraging overgebracht naar de Ramle gevangenis, en ook daar dagenlang mishandeld. Die dagen mocht ze niemand zien, ook geen advocaat, pas daarna lukte het de familie door tussenkomst van het Rode Kruis om hun vijftienjarige dochter te bezoeken. Ze werd veroordeeld tot zes en een half jaar gevangenis, op 21 januari 2001.

Op diezelfde dag liep er een rechtszaak tegen de kolonist Nahum Korman. Die man had in 1996 een Palestijnse jongen van elf, Hilmi Shusheh, met de kolf van zijn geweer doodgeslagen. Hij kreeg een taakstraf van een half jaar en een boete.

Ja, er zijn Palestijnen die terreur hebben gepleegd, dat wil zeggen, een aanval hebben gedaan op burgers. Maar we kunnen niet doen alsof terrorisme een Palestijnse uitvinding is. In de geschiedenis van Israël wordt nooit ontkend dat er joodse terroristengroepen waren, zoals de Irgun, die voor 1948 aanslagen pleegden in Palestina. Ook kennen we Baruch Goldstein, de arts uit Brooklyn, die in 1994 29 mannen doodde en vele verwondde die in de grot van de patriarch Abraham aan het bidden waren. Hij kwam er zelf bij om. Zijn graf werd een bedevaartplaats voor kolonisten. De soldaat Eden Natan-Zada opende in 2005 het vuur op een bus die het Arabische dorp Sfamer binnenreed. Vier mensen dood, veel gewonden. De man die er zelf bij omkwam had een brief geschreven waarin hij vertelde iets te willen doen tegen de ontruiming van de nederzettingen in Gaza. Na de aanslag werden er twaalf mensen uit Sfamer, Palestijnen dus, aangeklaagd vanwege moord op de soldaat, toen ze hem overmeesterden terwijl hij door bleef schieten, vijf mensen werden aangeklaagd vanwege zware mishandeling van politieagenten – die niet ingrepen toen het drama zich voltrok, en voor belemmering van de rechtsgang en aanzetten tot rellen.

Een ander geval betreft Ami Popper, die op 20 mei 1990 in de stad Rishon Lezion de mensen die bij een bushalte stonden te wachten naar hun identiteitsbewijs vroeg, en toen het Palestijnen bleken te zijn – arbeiders uit Gaza – het vuur op ze opende en zeven mensen doodde en er elf zwaar

verwonde. Popper kreeg aanvankelijk 7 keer levenslang, dat werd omgezet in veertig jaar. Maar al gauw mocht hij vanuit de gevangenis op vakantie, trouwde hij met een Canadese, bij wie hij, in de tijd dat hij zijn straf nog uitzat, drie kinderen kreeg. Toen zijn vrouw en een van de kinderen omkwamen tijdens een ongeluk trouwde hij opnieuw, en kreeg nog een kind. Zijn straf is nu verminderd tot 33 jaar – het punt is dat hij ondertussen een aardig normaal leven lijkt te kunnen lijden. En zo zijn er vele verhalen van joodse Israëli's die – als ze al berecht zijn – kunnen rekenen op vervroegde vrijlating en vele privileges. Vergelijk dat met de Palestijnse gevangenen waarvan een groot deel nooit bezoek kan ontvangen, en die zeker niet hoeven te rekenen op vervroegde vrijlating – tenzij ze uitgeruild kunnen worden tegen een gevangen genomen Israëlische soldaat.

En ook in Israël moeten ze toegeven dat er nu onder de kolonisten werkelijk sprake is van terreurbendes – de aanvallen nemen toe, in de eerste plaats op de Palestijnen, maar ook politici die niet doen wat de kolonisten willen – denk aan de moord op Rabin – of soldaten en politieagenten zijn niet meer veilig.

Sinds de bezetting van de Westoever en Gaza in 1967 zijn er 750.000 Palestijnen gearresteerd. Zij hebben kennis gemaakt met het speciaal voor hen gecreëerde rechtssysteem. Hiernaast heb je dan nog de duizenden die gearresteerd zijn en vastzaten voor een paar dagen op een legerbasis, politiestation of nederzetting, en flink geïntimideerd zijn tijdens de verhoren, nadat ze bij een van de nachtelijke razzia's zijn opgepakt. In de bezette gebieden worden de Palestijnse inwoners berecht door een militaire rechtbank op de Westoever. De mensen met een Israëliisch paspoort, de kolonisten maar ook de Palestijnen uit Israël, vallen onder de Israëlische burgerrechtbank. De militaire rechtbank op de Westoever draait overuren. Dat komt bijvoorbeeld omdat er weer een demonstratie is geweest tegen de muur in een bepaald dorp, Bi'lin, Beit Ummar of Nabi Saleh.

's Nachts valt het leger het dorp binnen en er worden wat jongelui van hun bed gelicht. Ze worden dagenlang ondervraagd, waarbij psychisch en fysiek geweld wordt gebruikt. Dan krijgen ze na een paar dagen te horen waar ze van beschuldigd worden, meestal dat ze stenen zouden hebben gegooid. Als ze ontkennen blijven ze vastzitten. Als ze bekennen krijgen ze een lagere straf, is de deal. Of worden andere aanklachten, dat ze naar een politieagent gespuugd zouden hebben of geweld zouden hebben gebruikt ingetrokken als ze wel een andere bekentenis afleggen. Aangezien ze zonder bekentenis voor onbepaalde tijd vast kunnen zitten – er wordt veelvuldig gebruik gemaakt van het instellen van 'administratieve hechtenis' als dat in het belang van de veiligheid van Israël zou zijn, wat neerkomt op het opsluiten zonder vonnis – probeert de advocaat er nog wat straf af te krijgen en dan wordt de deal gesloten, een jaar gevangenis of een boete, bijvoorbeeld. Of de jongen echt wat gedaan heeft blijft geheel onbewezen.

De rechters van de militaire rechtbank zijn zelden echte rechters, het zijn meestal militairen die een cursus hebben gedaan. Ik ben zelf een paar keer naar die rechtbank, Ofer, geweest om iemand te begeleiden en zag met eigen ogen hoe het er toe ging. Dan zit er een jonge vrouw, die alleen Hebreeuws spreekt. Als er vertaling is wordt die gedaan door een vermoeide soldaat, meestal een Druze of een Bedoeïen, en nooit wordt het hele verhaal vertaald. De regels zijn dat iemand binnen acht dagen na arrestatie voor de militaire rechter moeten verschijnen. Gewoonte is dat de gevangene die acht dagen geen rechtsbijstand krijgt bij zijn ondervraging. Op zijn eerste zitting wordt door de aanklager of de politie verlenging gevraagd. Nog dertig dagen zitten (met een mogelijkheid tot 90 dagen verlenging). Dan heeft de gearresteerde recht op een advocaat, die zijn cliënt moeilijk kan verdedigen, aangezien bijna het gehele dossier 'classified' is, geheim. Ondertussen moet de

gevangene zijn onschuld bewijzen. Bewijs maar eens dat je niet met stenen hebt gegooid als een Israëlische soldaat zegt van wel.

Zo leren Palestijnen dat hun rechten niet tellen, dat ze elk moment gearresteerd kunnen worden om niets, dat er voor hen geen veiligheid is. Er worden op dit moment tussen de 300 en de 700 Palestijnen vastgehouden in 'administratieve detentie', tijdens de eerste intifada waren dat er meer dan anderhalf duizend. Die detentie kan steeds weer opnieuw met zes maanden verlengd worden. Hij weet dus nooit hoe lang hij zit en waarvoor.

Administratieve detentie werd alleen gebruikt in Noord Ierland, in het apartheidssysteem in Zuid Afrika, en de VS gebruikten die ook tegen de gevangenen van Guantanamo Bay. Nu is Israël het enige land dat nog het systeem van administratieve hechtenis kent. Ik hoorde eens een vader uit Dheisheh vluchtelingenkamp bij Bethlehem tegen zijn vier zonen zeggen: zo evident als het is dat ieder levend wezen eens sterft, zo evident is het dat elke Palestijnse man ooit tijdens zijn leven naar de gevangenis gaat.

Ondertussen heb ik het niet gehad over de kinderen in de gevangenissen, waarvan er geen één vrij is gekomen. Ondertussen wordt de voorraad weer aangevuld. Er zijn weer jongeren gearresteerd uit Beit Ummar, een dorp dat bedreigd wordt door de afscheidingsmuur, en een vrouw is opgepakt, "ze had een mes bij zich". Het gaat gewoon door en de vrijlating van de gevangenen gaat daar niets aan veranderen.

Ik ben opgelucht dat de jonge soldaat Gilad Shalit thuis is, en ik heb veel respect voor zijn familie die niet van opgeven wisten. Maar afgezien van de persoonlijke kant van dit verhaal is er ook een politieke kant, en dat is dat hij soldaat is in het Israëlische leger en in een tank zat in of op de grens van Gaza en daar niet zat om een kop koffie te drinken met de Gazanen. Zo is er ook een persoonlijk verhaal bij ieder van de 477 gevangenen. Het zijn niet zo maar "terroristen of massamoordenaars" het zijn mensen die iets gedaan hebben, de een meer dan de ander, binnen een bepaalde context, die van bezetting, en zoals we alles over Gilad Shalit weten, vind ik ook dat we meer moeten weten over de achtergrond van de 477. Aanvallen op burgers zijn fout, op Israëlische burgers, maar ook op Palestijnse burgers, zelfs als het door een staatsleger gebeurt. Of juist dan, want die moeten zich houden aan internationaal recht. En zoals deze deal de verhouding zet op 1-1027 zo is helaas ook de verhouding van de slachtoffers van aanvallen: 1-1000. Ieder slachtoffer is er een te veel, en ik hoop dat dit ooit eens stopt.

Bronnen: Informatie heb ik verkregen via Addameer, B'tselem, Aber Bakeer-Threat (Pluto Books) en vele mensen die ik de laatste jaren tegenkwam en met wie ik gesproken heb.

De foto's die bij dit artikel horen staan op Anja Meulenbelts weblog: <http://www.anjameulenbelt.nl/weblog/categorie/algemeen/>

Luister niet naar zijn woorden, kijk naar zijn daden

Een Israëli die het poogt Saoedi-Arabië te bezoeken stuurt men zonder pardon terug huiswaarts. Met die zionisten uit Israël wil men in het land geen zaken doen. Het Huis van Saoed wenst er niets mee te maken hebben en alle contacten worden dan ook

gemeden. De Saoedische vorsten beheren dan ook de islamitische heiligdommen in Mekka en waken dus over wat zij zien als de zuiverheid der leer. Bij hen is dat het wahabisme, een ultra-conservatieve stroming binnen de islam, en andere religies zijn officieel zelfs niet eens welkom. Ze vliegen buiten of in een cel.

In realiteit zijn ze in Saoedi-Arabië echter al even hypocriet als in het Vaticaan, bij de kardinalen en hun baas de paus? Alcohol geen probleem, seksorgiën evenmin. Saoedi-Arabië is er berucht voor. Maar vrouwen achter het stuur van een wagen? Oh nee, ramp, schande, misdadig. Neem nu ook de relatie met Israël met wie het officieel op een soort van oorlogsvoet leeft. Onzin. Een blik op het imperium van mediamagnaat Rupert Murdoch toont de waarheid, zeker als men achter de schermen van News Corporation kijkt naar wat er zich daar allemaal afspeelt. News Corporation is het beruchte en bij vele machthebbers gevreesde imperium van Rupert Murdoch die eigenaar is van kranten als de New York Post, de Wall Street Journal, The Sun, The Times en de radio en TV-zender Fox.

Geweten is dat al die kranten op bevel van Murdoch ook allen erg pro-Israëlische stellingen innemen. Kritiek op Israël mag maar het moet 'braaf' blijven. Het verhaal van Robert Fisk, de gekende Midden-Oostencorrespondent van de Londense krant The Independent, over de overname van de Britse The Times door Murdoch is typerend. Hij schreef volgens Murdoch te negatief over Israël en moest op bevel van Murdoch bij die krant dan ook vrij snel ophoepelen.

Rupert Murdoch staat als een man achter de VS en Israël en wee de journalist die een dissidente opinie in een van zijn kranten zou willen ventileren. Murdoch kwam recent in opspraak toen journalisten van zijn Britse zondagskrant News of the World de mobiele telefoons af luisterden van zowat iedereen die in Groot-Brittannië voor de krant politiek of commercieel van enig belang was. Inclusief slachtoffers van misdaden.

Een storm van verontwaardiging brak los en die is nog steeds niet geheel gaan liggen. Een mediaschandaal zonder voorgaande waarbij zelfs de positie van James Murdoch, een van zijn zonen en de normale troonopvolger, op de helling staat. Zelfs de rol van Rupert is tegenwoordig een onderwerp van discussie met als vraag wat er binnen vijf jaar van dit News Corporation nog overblijft.

En wie stond pal achter Rupert Murdoch toen het schandaal bekend raakte? Dat was de tweede grootste aandeelhouder van News Corporation, een zekere prins al Waleed bin Talal, zoon van de eerste Saoedische koning Abdul Aziz al Saoed en met o.m. zijn Kingdom Holding Company volgens schattingen de rijkste Saoedi.

Deze 56-jarige man met de looks van Bono bezit volgens die schattingen ongeveer 19,6 miljard US dollar en heeft 7% van de aandelen in News Corporation, iets minder dan de twaalf percent van Rupert Murdoch. Deze laatste heeft wel 40% der stemrechten. Zo gaat dat nu eenmaal in de democratie à la Murdoch.

Of hoe de Saoedische wahabieten de wereldwijde zionistische controle over de media mee financieren. En als dit zionistisch imperium in nesten raakt dan staan ze zelfs als een man achter dit project, daarbij de critici aanvallend. Een realiteit die meer zegt over de Saoedische heersers dan hun vele (holle) woorden.

Toen de Israëli's de Palestijnse stad Jenin in 2002 kort en klein sloegen organiseerde men op de Saoedische TV op bevel van het koningshuis een benefietshow waarbij al

Waleed telefonisch 27 miljoen US dollar schonk aan de getroffen Palestijnse gezinnen. Wisselgeld voor de man maar op TV een mooie geste. Hypocrisie noemt men dit.

Willy Van Damme

Actuele notities

Palestina wordt lid van de UNESCO

In februari 2011 vroegen de Palestijnen hun toetreding tot 4 verdragen (o.a. over het erfgoed) van de UNESCO (United Nations Educational, Scientific and Cultural Organization). Het antwoord luidde toen dat eerst het lidmaatschap bij de UNESCO moest aangevraagd worden. Op 5 oktober gaf de uitvoerende raad van UNESCO de aanbeveling om Palestina als lid van de UNESCO te aanvaarden: 40 landen stemden voor, 4 tegen (Verenigde Staten, Duitsland, Roemenië en Letland), 14 landen onthielden zich waaronder België. De aanvraag werd dus voorgelegd aan de algemene conferentie van de Unesco in Parijs (25 oktober-10 november). Op 31 oktober werd er over de aanvraag gestemd: 107 landen stemden voor (waaronder deze maal België, Frankrijk en nog 9 andere EU-lidstaten), 17 landen stemden tegen (o.a. de VS, Canada, Duitsland en Nederland), 52 landen onthielden zich (o.a. Italië en Groot-Brittannië) en 2 landen waren afwezig (De Morgen, 2.11.2011). De VS is de grootste geldschietter en betaalt een bijdrage van 51 miljoen € of 22% van het UNESCO-budget (De Standaard, 31.10.2011). De Verenigde Staten hebben nu aangekondigd dat ze hun bijdrage zullen stopzetten. Men kan zich afvragen welk gevaar er bestaat voor de wereldvrede en voor de veiligheid van Israël als de Palestijnen bijvoorbeeld een aanvraag indienen om de Geboortekerk van Bethlehem op de werelderfgoedlijst van de UNESCO te zetten. Begin november 2010 beëindigde Israël zijn samenwerking met de UNESCO na de uitspraak van deze internationale instelling dat het graf van Rachel in Bethlehem en het graf van de aartsvaders in Hebron als moskee moeten worden gezien. Israël kwam op deze beslissing terug, maar nu Palestina lid van de UNESCO geworden is, wil Israël de samenwerking met de UNSCO opnieuw herzien, het doorstorten van de douanerechten aan de Palestijnse Autoriteit opschorten en 2000 woningen bouwen voor de joodse kolonisten op de Westelijke Jordaanoever (inclusief Oost-Jeruzalem).

Israël stuurt noodhulp naar Turkije: schijnheiliger kan het niet!

Naar aanleiding van de aardbeving van oktober in Turkije kondigde de Israëlische regering met enige trots aan dat ze een Boeing 747 met mobiele woningen voor de daklozen naar Turkije heeft gestuurd.

Intussen verwoest Israël de bedoeïenenvestigingen in de Naqabwoestijn (Negeb) om er natuurparken en militaire basissen aan te leggen. En in de Gazastrook is er nog altijd een Israëlische blokkade waardoor de invoer van cement en bouw materiaal voor de heropbouw van de in de oorlog van eind 2008 vernietigde huizen heel beperkt is zodat de Palestijnen dit materiaal via de tunnels langs de Egyptische grens moeten binnensmokkelen.

Israëlische firma betaalde 3000 pond voor reizen van Britse regeringsmedewerker

Op 14 oktober nam de Britse minister van defensie Liam Fox ontslag omdat hij zijn huwelijksgetuige Adam Werritty 18 maal mee op reis had genomen. Deze dienstreizen werden betaald via het British Israel Communications and Research Centre (BiCom), de grootste pro-Israëlische lobbygroep van het Verenigd Koninkrijk (De Morgen, 18.10.2011).

Protest tegen "Christenen voor Israël" op bijeenkomst Evangelische gemeenten

Op 1 november deelde de protestantse theoloog en godsdienstleraar Jart Voortman folders uit tegen de aanwezigheid van een stand van Christenen voor Israël op de jaarlijkse bijeenkomst van de Vrije Evangelische gemeenten in het ICC (International Convention Center) te Gent. Hij had zelf een stand aangevraagd, maar het bestuur van de Vrije Evangelische gemeenten heeft gemeend juist te handelen door geen stand toe te laten met een kritische visie op de staat Israël. In de folder schrijft Voortman: *"Volgens de Christenen voor Israël heeft God de joden teruggebracht naar hun land en is de West Bank bestemd voor de Joden. De stichting van de staat Israel zien ze als een teken van Gods handelen, Wie dat beweert zegt dus tegelijk dat het gods werk is dat in 1948/49 700.000 Palestijnen uit hun huizen zijn verdreven en meer dan 400 dorpen met de grond zijn gelijk gemaakt. Volgens het internationaal recht is dit een misdaad tegen de menselijkheid. Christenen voor Israël zegt echter dat de Bijbel boven het Internationaal recht staat. Daarom helpt men joodse nederzettingen in de bezette gebieden.*

Met het project 'Breng de Joden thuis' heeft men inmiddels meer dan 100.000 Joden, voornamelijk uit Rusland, vervoer geboden naar Israël. Soms hebben deze mensen slechts één Joodse grootouder, maar dat is voldoende om Israëliisch staatsburger te worden. Palestijnen, die eeuwenlang in het land geleefd hebben, die de eigendomspapieren hebben van hun huizen en hun land, mogen echter niet terugkeren.

Het is schandalig dat het bestuur van de Vrije Evangelische gemeenten zelfs een bezinning hierover blokkeert."

Meer info: <http://www.jartvoortman.be/>

http://www.jartvoortman.be/index.php?option=com_content&view=section&id=7&Itemid=10 (De Israëlische bezetting)

http://www.jartvoortman.be/index.php?option=com_content&view=article&id=21:60-jaar-israel&catid=17:teksten&Itemid=10 (De droom en het prikkeldraad)

Solidariteitsactie met hongerstaking van Palestijnse gevangenen

Op 27 september 2011 gingen 234 Palestijnse politieke gevangenen in hongerstaking tegen de onmenselijke behandeling in de Israëlische gevangenissen (<http://www.intal.be/nl/article/palestijnse-gevangenen-hongerstaking-tegen-collectieve->

[strafmaatregelen](#) en <http://addameer.info/?p=2270> zie ook De Volkskrant, 12.10.2011 en <http://electronicintifada.net/content/mother-still-restricted-visiting-son-after-his-release-prison/10502#.Tq3DM3JXEbZ>). Ze formuleerden 9 eisen: http://www.youtube.com/watch?v=-l9Bf8czjFM&feature=player_embedded

1. Het stoppen van eenzame opsluiting in isoleercellen
2. De opheffing van het verbod op onderwijs voor gevangenen
3. Het stoppen van collectieve strafmaatregelen zoals het weigeren van familiebezoek en geldboetes
4. Het stoppen van het provocerende binnendringen van gevangeniszellen
5. Afschaffing van de praktijk om handen benen van gevangenen te boeien tijdens bezoek van familie en advocaten
6. Verbetering van de gezondheidssituatie van honderden zieke en gewonde gevangenen en hen de nodige zorgen verlenen
7. Het toelaten van boeken, kranten en kledij in de cel
8. Het toelaten van satelliet-tv
9. Afschaffing van het restrictieve bezoekbeleid dat slechts 30 minuten bezoek per maand toelaat, inclusief het stoppen van het willekeurige verbod op bezoek.

Op 8 oktober begonnen ook in de Israëlisch havenstad Haïfa enkele Palestijnse militanten een hongerstaking uit solidariteit met de 234 hongerstakende Palestijnse politieke gevangenen. De actievoerders uit Haïfa riepen op tot een internationale solidariteitsdag op 12 oktober (<http://www.youtube.com/watch?v=-l9Bf8czjFM>). Deze oproep werd in België beantwoord door Intal die in Sint-Jans-Molenbeek op vrijdagavond 12 oktober met een aantal sympathisanten een 24-uren hongerstaking begon. De dag nadien was er een symbolische actie aan het metrostation Graaf van Vlaanderen waar een aantal geblinddoekte mensen een foto droegen van Palestijnse politieke gevangene terwijl anderen uitleg gaven over de erbarmelijke situatie in de Israëlische gevangenissen. De bedoeling was ook om een gezicht te geven aan de meer dan 4350 Palestijnse politieke gevangenen. Ze steunen ook de vraag van de Palestijnse organisatie Addameer om een Europese onderzoekscommissie te sturen naar de Palestijnen die in de Israëlische gevangenissen vastgehouden worden. (<http://www.intal.be/nl/solidariteit-met-de-palestijnse-gevangenen>)

Meer info: zie ons dossier "Nog meer dan 4000 Palestijnse politieke gevangenen in Israël".

Boycotacties tegen stand van Sodastream op voedingssalon in Brussel

Op 16 en 23 oktober hebben een vijftiental pro-Palestijnse militanten een boycotactie gevoerd aan de stand van Sodastream op het voedingssalon in de Heizel te Brussel. In deze stand werden siropen en machines (Sodaclub) aangeboden om gas in het water te voegen. Ze zijn gelabeld "made in Israel", maar in feite zijn ze afkomstig uit de joodse kolonie Ma'ale Adumim in de bezette Westelijke Jordaanoever. De actievoerders werden

op aanwijzing van de baas van de zionistische organisatie CCLJ door de politie en de bewakingsagenten van GS4 buitengezet.

Meer info: <http://anniebannie.net/2011/10/30/soda-club-dernier-jour-salon-heysel/> en <http://www.youtube.com/watch?v=-kyUzZhZpZ8&feature=related> en www.whoprofits.org

Ook in Charleroi werden boycotmilitanten door de directie van Makro op 23 oktober buitengezet omdat ze protesteerden tegen de verkoop van producten uit de Israëlische kolonies in de sinds juni 1967 Palestijnse bezette gebieden. <http://www.europalestine.com/spip.php?article6567>

Protestactie tegen Israel Design gesponsord door de Israëlische ambassade

Op 7, 8 en 16 september was er telkens een protestactie tegen de tentoonstelling "New design from Israel" in de Brusselse Galerij Pierre Berger op het plein van de Grote Zavel nr. 40. Deze tentoonstelling die een aantal Israëlische designers zoals Arik Levy onderbracht, werd door de Israëlische in Brussel gesponsord. De acties verliepen rustig, maar er was wel een indrukwekkende aanwezigheid van de politie met 2 gemuilkorfde honden.

Betogingen tegen en voor een Palestijnse Staat

Op 19 september betoogden een honderdtal pro-Israëli's tegen de aanvaarding van Palestina als nieuw lid van de Verenigde Naties en voor een onverdeeld Jeruzalem als hoofdstad van Israël van een Palestijnse onafhankelijke staat. Het betrof volgende zionistische organisaties: Christenen voor Israël, de Vrije Vlaamse Christendemocraten en de Europese Coalitie voor Israël (Christelijke vrienden van Israël, de ICEJ of Internationale Christelijke Ambassade van Jeruzalem, Bridges for Peace, Eben Ezer, ...). Er waren een tiental pro-Palestijnse tegenbetogers.

Op 21 september was het de beurt aan een vijfhonderdtal militanten om in Brussel te betogen voor de aanvaarding van Palestina als nieuw VN-lid. Tot de betoging werd opgeroepen door het ABVV, het ACW, 11 11 11, Oxfam Solidariteit, Broederlijk Delen, Vrede vzw, FOS, ABP, Upjb, Cncd, ... Aan het vertrekpunt op het Albertinaplein nam Leilah Shahid het woord. Er waren ook een paar mensen van Ecolo en Egalité aanwezig. Er werd een grote Palestijnse vlag meegedragen. Het eindpunt van de optocht was het Ministerie van Buitenlandse Zaken. Naast de erkenning van de Palestijnse staat door België en Europa eisten de betogers ook het recht op terugkeer voor de Palestijnse vluchtelingen, het einde van de bezetting, de opheffing van de Gazablokkade, de ontmanteling van de joodse kolonies in de sinds juni 1967 bezette Palestijnse gebieden.

Schrijfactie tegen optreden Belgische jazzgitarist Philippe Catherine in Israël

Op 14 september 2011 (De Morgen 7.9.2011) speelde het Belgische jazztrio Pilippe Catherine (gitaar), Philippe Aerts (contrabas) en Antoine Pierre (drums en percussie) in de Reading 3 club te Tel Aviv. Om een oproep van de Palestijnen te beantwoorden stuurden enkele tientallen Belgen op initiatief van COBI (Coördinatie Boycot Israël) en

van de vzw Palestina Solidariteit een e-mail of een brief naar Philippe Catherine om hem te vragen zijn concert in Israël te annuleren.

Inderdaad, 2 maanden voordien werden honderden Europeanen waaronder een veertigtal Belgen in de luchthaven van Tel Aviv geblokkeerd en 3 dagen opgesloten omdat ze verklaarden zich naar de Palestijnse gebieden te willen begeven in het kader van de internationale missie "Welcome to Palestine" (De Standaard, 9.7.2011). Maar Philippe Catherine wou zijn concert in Tel Aviv niet afzeggen: "Ik speel voor mensen, niet voor de politiek" (De Morgen, 9.9.2011). Nochtans zijn er tal van kunstenaars die zich bij de culturele boycot aansluiten en weigeren naar Israël te gaan, zoals de Britse filmmaker Ken Loach, de Britse basgitarist Roger Waters (Pink Floyd) en de joodse jazzsaxofonist Gilad Atzmon (auteur van "The wandering who ? A story of jewish identity")

<http://nl-nl.facebook.com/notes/ludo-de-brabander/philippe-catherine-dont-play-in-israel/10150783978805022>

<http://www.standaard.be/artikel/detail.aspx?artikelid=JF37EMFO> (Roger Waters)

<http://www.presstv.com/detail.aspx?id=116198§ionid=3510212> (Ken Loach)

<http://www.stopdebezetting.com/video/gilad-atzmon-israel-will-implode.html> (Gilad Atzmon in het Engels) en

<http://www.youtube.com/watch?v=WUMC9POpVns> (Gilad Atzmon in het Frans)

Ook in Frankrijk wordt actie gevoerd

Op 27 oktober had in het kader van Euro 2013 in het voetbalstadium van Troyes de match van de vrouwenploegen Frankrijk-Israël plaats. Frankrijk won met 5-0. Bij het begin van de tweede helft van de wedstrijd liepen een vijftal militanten met een groene T-shirt "Boycot Israël - Free Palestine" of met een Palestijnse vlag op het veld. De match werd enkele minuten onderbroken zodat de "stewards" de boycotactivisten van het veld konden sleuren. Ook in de tribunes van het stadion ontbraken de Palestijnse vlaggen niet. Maar enkele militanten die "Palestine Vivra" riepen, werden door veiligheidsagenten uit de tribunes "verwijderd". Drie militanten werden in voorlopige hechtenis gesteld.

http://www.europalestine.com/spip.php?article6578&var_mode=calcul

<http://islametinfo.com/2011/10/27/football-france-israel-irruption-de-militants-pro-palestiniens-sur-le-terrain-avec-des-tee-shirts-boycott-israel-video/>

Israël dreigt 30.000 bedoeïenen op straat te zetten

In de Israëlische Naqabwoestijn (Negeb) leven zo een 180.000 bedoeïenen. Sinds de onafhankelijkheidsverklaring van 1948 tracht Israël zoveel mogelijk gronden vrij te maken voor de joodse kolonisten. Daarom werden 7 steden (in feite sloppenwijken) officieel erkend en voorbehouden voor de bedoeïenen. De andere dorpen werden niet erkend en moeten het dus stellen zonder waterleiding, gezondheidszorg en onderwijs. De Israëlische regering heeft op 11 september 2011 beslist (Metro, 12.9.2011) om de bewoners van 13 niet erkende dorpen te verplaatsen en te concentreren in de driehoek gevormd door de steden Beersheba, Arad en Dimona (bekend voor zijn militaire kerninstallaties). Het dorp van Al-Arakib werd al 29 maal door de Israëlische politie verwoest, maar telkens hebben de bedoeïenen hun dorp heropgebouwd.

De bedoeïenen (30% van de totale bevolking van de Naqab) zeggen dat de niet erkende dorpen slechts 5% van de Naqab vormt en dat ze niet begrijpen waarom Israël ook deze dorpen niet wil erkennen (Le Monde, 16.9.2011)

Ook op de Westelijke Jordaanoever wil de Israëlische regering zo een 27.000 bedoeïenen geheel of gedeeltelijk verplaatsen (Haaretz, 14.9.2011). Ze leven in de zone C (60% van de West Bank) die onder totale Israëlische controle staat. De eerste stammen die zouden verplaatst worden, wonen in een twintigtal kampen verspreid ten Oosten van Jeruzalem niet ver van de joodse kolonie Ma'ale Adumim.

Het betreft ongeveer 2400 bedoeïenen.

<http://www.israeli-occupation.org/2011-09-14/israel-to-forcibly-evict-bedouins-from-west-bank/>

<http://www.haaretz.com/print-edition/news/israel-to-forcibly-evict-bedouins-from-west-bank-1.384290>

Meer info: ons dossier *"De impact van het Israëlische beleid op het leven van de bedoeïenen op de Westelijke Jordaanoever"* (samenvatting van de thesis van Sofie Synnesael)

Irène Steinert, *Verwoesting van de Bedoeïenennederzettingen: een eerste stap in de verjoodsing van de Naqab*, in Soemoed, maart-april 2011, p. 28-30

Lara Dawavrin, *Terres volées: combat et résistance des bedouins du Naqab*, in Palestine (ABP), nr, 46, oktober 2010, p. 14.

Serge Dumont, *L'âpre résistance des Bédouins*, in Le Soir, 11,8,2010, p, 9

Israël aast op gas van Middellandse Zee

In Israël draait 40% van de stroomvoorziening (elektriciteitscentrales) op Egyptisch aardgas. De gaspijplijnen van Egypte naar Israël worden regelmatig vernield door aanslagen (De Volkskrant, 7.2.2011). Ook de Arabische lente in Egypte bezorgt Israël kopzorgen. Daarom wil Israël in de Naqabwoestijn een nieuwe kerncentrale bouwen (Le Monde, 24.3.2011).

Maar Israël is ook geïnteresseerd in de gasvoorraden van de Middellandse Zee. In 1999 werd de eerste gasvoorraad ontdekt in volle zee bij de Gazastrook. Maar er zijn nog andere voorraden: het Veld van Mary B, de voorraad van Dalit, de voorraad van Tamar en de voorraad van Leviathan (Courrier international, 29.7.2010, p. 33).

In het Leviathanveld zit zo een 345.465.528 m³ gas onder de grond (De Morgen, 11.10.2011). Het veld ligt tussen de kusten van Israël, Libanon, Cyprus en de Gazastrook. Maar niet enkel Israël is belust op het gas van de Middellandse Zee, ook Cyprus, Libanon en Turkije willen het gas ontginnen. De enorme mediterrane gasvoorraad zal het geopolitieke en economische landschap in een nabije toekomst grondig hertekenen en wellicht aanleiding geven tot conflicten.

Israël en Cyprus (althans het Griekse deel van het eiland) sloten in 2010 een akkoord over hun maritieme grenzen, waardoor beide landen aan de ontginning kunnen beginnen. Cyprus zoekt samenwerking met Israël dat technologisch verder staat.

Toen bekend raakte dat Cyprus met boren was begonnen, sloot Turkije een akkoord met het Turkse deel van Cyprus en eist een aandeel van het gas voor de turks-Cyprioten op (NRC-Handelsblad, 20.9.2011, p. 14-15).

Ook Libanon wil een rol spelen maar heeft geen akkoord met Israël over de maritieme grenzen.

Het Leviathanveld reikt tot de kust van de bezette Gazastrook en is wellicht de belangrijkste reden waarom Israël de internationale wateren van Gaza (20.000 mijlen volgens de Oslo-akkoorden) tot 3.000 mijlen heeft teruggedrongen.

Het gas voor de kust van Gaza behoort toe aan het Palestijnse volk. Tijdens de onderhandelingen van Camp David in 2000 was overeengekomen dat de gasvoorraad naar de Palestijnen zou gaan. Toen de Palestijnse Autoriteit een contract met British Gas over de ontginning wou sluiten, wou Israël daar niet van weten. In plaats van handel te drijven met de Palestijnen, wou Israël zelf de controle over de voorraden. Israël is niet geïnteresseerd in Gaza als grondgebied, het gaat enkel om de kustlijn.

Voorzitter van "Artistes contre le mur" overleden

Marcel De Munnynck (64 jaar), voorzitter van "Artistes contre le mur" is na een zware ziekte op 21 oktober in Brussel overleden. Veel mensen hebben hem gekend en gewaardeerd om zijn nooit aflatende inzet voor het Palestijnse volk. Hij bezocht met zijn organisatie meermaals Qalqilya, een Palestijnse stad van meer dan 40.000 inwoners gelegen op de Westelijke Jordaanoever ten zuidwesten van Toelkarem. Bij de bouw van de Apartheidsmuur kreeg Qalqilya internationale aandacht omdat deze muur de bewegingsvrijheid van de stadsbewoners fel beperkt, des te meer er slechts één poort is waar, op de momenten dat het Israëlijsche leger dat toestaat, de Palestijnen in en uit kunnen.

Met de kinderen van Qalqilya realiseerde "Artiesten tegen de muur" een filmpje van 10 minuten over een papieren vlieger, symbool van vrijheid en bron van heel wat dromen voor de kinderen van Qalqilya.

http://www.dailymotion.com/video/x9l0za_safar-final-mixh264_shortfilms

We willen hier onze oprechte deelneming betuigen voor de familie, vrienden en nabestaanden.

Schrijf eens een brief

Het is heel belangrijk om te reageren op de media berichtgeving en om uw mening bekend te maken. Volg het voorbeeld van onderstaande personen die volgende brief naar de media schreven en verstuurd.

Leterme in Israël (deze open brief werd gepubliceerd in De Morgen, 3.9.2011)

Geachte heer eerste Minister,

We vernemen dat u op 4 en 5 september een bezoek zal brengen aan Israël. Het lijkt ons een gelegenheid om premier Netanyahu te interpellieren over onze groep van 41

Belgen die begin juli drie dagen op illegale wijze vastgehouden werden in de gevangenissen van Israël.

Om al de barrière die gelden, te omzeilen, houden veel Palestinareizigers hun ware reisdoel verborgen. We wilden, toen we op 8 juli van dit jaar landden in Ben Gurion, dit niet en verklaarden bij onze aankomst dat we naar de Westelijke Jordaanoever wilden reizen. We werden van onze vrijheid beroofd, van het ene verhoor naar het andere gesleept en overgebracht naar gevangenissen. Deze detentie was illegaal en rechten werden geschonden.

Onze gsm's, fototoestellen en medicatie werden van ons afgenomen. Sommigen van ons werden gewelddadig behandeld. Allen werden we door politieagenten en militairen geïntimideerd. Toen we na drie dagen op het vliegtuig werden gezet met bestemming België, werd ons meegedeeld dat we de volgende tien jaar geen toegang meer hebben tot Israël, noch tot Palestina. Ook voor die maatregel hebben we nog steeds geen reden gekregen.

Tot nu hebben u, noch minister Van Ackere uitspraak gedaan over hetgeen ons is overkomen.

Abdellah Boudami, Nadia Boumazzoughe, Yamina Boumir, Jan Cools, Myriam De Ly, Jan Dreezen en andere deelnemers van de Belgische delegatie aan de internationale missie "Welcome to Palestine"

Lees eens een boek

Aan onze lezers vermelden we graag dat Palestina Solidariteit een hele reeks boeken over Palestina te koop aanbiedt aan een schappelijke prijs. Neem een kijkje in onze webshop.

Proche-Orient: Entre espoirs de paix et realites de guerre

Amine Ait-Chaal, Bichara Khader en Claude Roosens, Proche-Orient : entre espoirs et réalités de guerre, Collection Les livres du GRIP, Ed. GRIP, Brussel, 2010, 332 blz.

Voor lezers die de Franse taal machtig zijn is dit een goed handboek omdat het niet enkel een historisch overzicht van het Palestijns-Israëliësch conflict geeft maar ook heel wat (Engelse en/of Franse) officiële teksten van verdragen en verklaringen bevat.

Een van de auteurs is Bichara Khader, directeur van het centre d'études et de recherches sur le monde arabe contemporain (CERMAC) van de Université catholique de Louvain (UCL) en broer van Naïm Khader, eerste vertegenwoordiger van de PLO bij de Belgische en Europese overheden in Brussel. Naïm Khader werd dertig jaar geleden niet ver van zijn kantoor in Brussel doodgeschoten.

Hoofdstuk 1 licht de historische omstandigheden toe (p.9-84). Hierin vindt men teksten uit het boek "Der Judenstaat" (1896) van Theodor Herzl en het eerste zionistisch congres van bazel (1897). Andere teksten: de Balfour declaration (1917), het Brits mandaat over Palestina van de Volkenbond (1922), het Memorandum van het Hoog Arabisch Comité

(1937), de VN-resolutie 181 van 29 november 1947 (VN-verdeelplan) Met passages van de tussenkomsten van de Sovjet-Unie, Libanon en Colombië tijdens de besprekingen in de Algemene Vergadering. Eerst had België zich onthouden, maar bij de 2e stemming enkele dagen later keurde België het verdeelplan goed. Ook de teksten van de militaire plannen van de zionisten worden bijna integraal weergegeven: het Plan C of Plan Gimmel (1946) en het Plan D of het Plan Dalet (1948). Het hoofdstuk wordt afgesloten met de tekst van de onafhankelijkheidsverklaring van Israël door Ben Goerion op 14 mei 1948. Hierin is sprake van "volledige sociale en politieke gelijkheid voor alle inwoners zonder onderscheid van godsdienst, ras en geslacht", wat sindsdien door de ononderbroken discriminatie van de Arabische bevolking wordt tegengesproken.

Hoofdstuk 2 "De complexe weg naar een vooruitzicht op verzoening" (p. 85-169) beschrijft de periode van 1947 tot 1991 (eerste Golfoorlog tegen Irak), Het bevat de tekst van de VN-resolutie 194 (11 december 1948) met o.a. het recht op terugkeer voor de Palestijnse vluchtelingen. Daarna volgen de teksten van de resoluties 997, 998, 999, 1000, 1001 en 1002 november 1956 over de Suez-oorlog. Uiteraard kon de tweetalige tekst (Engels-Frans) van de VN-resolutie 242 (22 november 1967) niet ontbreken, naar aanleiding van de Israëlische zesdaagse expansie-oorlog (5-10 juni 1967). De VN-Veiligheidsraad vraagt de onmiddellijke terugtrekking van het Israëlisch leger uit de Palestijnse gebieden die in juni 1967 werden bezet en eist een billijke regeling voor het probleem van de Palestijnse vluchtelingen. Ook de redevoering van Yasser Arafat van 13 november 1974 namens de PLO voor de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties in New York wordt in het boek opgenomen. Hij pleit voor een democratisch Palestina met gelijke rechten voor Joden en Arabieren. De tekst van de VN-resolutie 3236 van de algemene vergadering van 22 november 1974 bevestigt het recht op zelfbeschikking van het Palestijnse volk, het onvervreemdbaar recht op terugkeer van de Palestijnse vluchtelingen en het statuut van de PLO als waarnemend lid van de Algemene vergadering van de VN. Daarna volgt de Engelse tekst van het Camp David-akkoord (17 september 1978) tussen Israël en Egypte met in het bijzonder de afschaffing van de economische boycot. Deze tekst wordt gevolgd door de tekst van het vredesverdrag van 26 maart tussen Israël en Egypte, met hervatting van de diplomatieke betrekkingen, de vrije doorvaart voor de Israëlische schepen door het Suezkanaal en Straat van Tiran, en de teruggave van de Sinai aan Egypte die er echter een beperkte militaire macht mag behouden en dit onder heel strikte regels vastgelegd in een protocol. Dan zijn er nog de teksten van de VN-resoluties 509, 520 en 520 in verband met de Israëlische militaire inval in Libanon. Het hoofdstuk wordt afgesloten met de tekst van de Palestijnse onafhankelijkheidsverklaring (15 november 1988) door de Palestijnse Nationale Raad in Algiers.

Hoofdstuk 3 "Het vredesproces in het Midden-Oosten en zijn aftakeling" handelt over de periode van 1991 tot 2009 (p. 171-260). Na de Conferentie van Madrid (30 oktober 1991) komen de geheime onderhandelingen van Oslo (maart-september 1993) aan bod, alsook het Oslo-akkoord 2 (28 september 1995), dat de Westelijke Jordaanoever verdeelt in zone A (6 steden + Jericho) die onder uitsluitend Palestijns bestuur komt, zone B die onder Palestijnse administratieve bevoegdheid en onder Israëlische militaire controle komt, zone C (o.a. de meer dan honderd joodse kolonies) komt onder uitsluitend Israëlisch beheer en bestrijkt 70% van de Westelijke Jordaanoever. Tijdens de onderhandelingen van Wye Plantation (oktober 1998) verbinden de Palestijnen zich tot een veiligheidsplan en tot het herzien of schrappen van een aantal van artikelen uit handvest van de PLO. Israël verbindt zich tot het vrijlaten van verschillende honderden gevangenen, geeft toestemming tot het openen van een luchthaven in Gaza, tot het

instellen van een corridor tussen Gaza en de Westbank en tot het bespreken van het openen van een haven binnen de 60 dagen. Van al deze Israëlische beloften kwam niet veel in huis. De auteurs bespreken ook nog en de onderhandelingen van Taba (januari 2001) die onderbroken worden door de Israëlische verkiezingen (6 februari). Ariel Sharon komt als eerste minister aan de macht. De Auteurs vermelden ook nog het Tenet Plan (juni 2001) een veiligheidsplan voorbereid door de Amerikaanse CIA-directeur George Tenet. De auteurs staan ook stil bij het Vredesplan van de Arabische Liga (Beiroet 2002) en het Stappenplan voor de Vrede in het Midden-Oosten van het Kwartet (Amerika, Rusland, de Europese Unie en Verenigde Naties) van 30 april 2003. Ook interessant is de tekst van het advies van het Internationaal Gerechtshof (Den Haag, 9 juli 2004) waarin de bouw van de Israëlische apartheidsmuur veroordeeld wordt.

De auteurs wijden het hoofdstuk 4 aan de kwestie Jeruzalem (p. 261-292) en de Heilige Plaatsen die op politiek vlak een grote symbolische waarde bekleden omdat de 3 monotheïstische godsdiensten (Jodendom, Christendom en Islam) er veel belang aan hechten. Van het in 1947 door de VN voorgestelde internationaal statuut (corpus separatum) voor Jeruzalem is niet veel overgebleven omdat Oost-Jeruzalem door Israël in 1967 veroverd en in 1980 geannexeerd werd.

Op het einde van het boek is er een nawoord over het Midden-Oostenbeleid van de Amerikaanse president Barack Obama (p. 293-322). De auteurs waren in 2010 nog vol hoop want ze schrijven over een "nieuwe Amerikaanse aanpak" van het Midden-Oosten. Ze publiceren de Engelse tekst van de redevoering van Obama (4 juni 2009) die in de universiteit van de Egyptische hoofdstad Kaïro de joodse kolonies in de Palestijnse bezette gebieden als onwettelijk bestempelt en het opneemt voor een Palestijnse staat. Intussen heeft Amerika zijn vetorecht gebruikt tegen een resolutie van de VN-veiligheidsraad (18 februari 2011) over de onwettelijkheid van de joodse kolonies. Obama heeft ook gedreigd om zijn vetorecht te gebruiken, mocht de VN-Veilighedsraad dit jaar Palestina als nieuw VN-lid aanvaarden.

Het boek wordt afgesloten met een omvangrijke bibliografie (p, 323-332).

De auteurs zijn voorstander van een tweestatenoplossing maar vrezen dat de Palestijnen binnen de huidige machtsverhoudingen niets anders dan een Palestijnse schijnstaat zullen kunnen bekomen omdat de Israëli's vijf punten weigeren: de terugtrekking uit de in 1967 bezette gebieden, de ontmanteling van alle kolonies, het delen van de soevereiniteit over Jeruzalem, het aanvaarden van een volledig soevereine Palestijnse staat en het aanvaarden van het principe van de terugkeer voor de Palestijnse vluchtelingen. "Zolang de Israëlische consensus over deze vijf weigeringen bestaat, welke andere zin heeft het dan om over het eindstatuut te onderhandelen dan op de Palestijnen druk uit te oefenen om het onaanvaardbare te aanvaarden, om zich aan Israël te onderwerpen en deze vernedering als een overwinning van de vrede te bestempelen." (p, 258).

De olijvenoogst van dit jaar in Walaja kan de laatste zijn

Deze week begon de olijvenoogst op de Westelijke Jordaanoever, met mensen die van hun baan in de stad naar hun dorpen terugkeren om met het plukken te helpen.

Veel boeren krijgen af te rekenen met **restricties, opgelegd door de Israëlische strijdkrachten**, over wanneer en waar ze kunnen oogsten, als gevolg van de wildgroei van Israëlische nederzettingen en buitenposten.

Voor de dorpsbewoners in al-Walaja, een dorp vlakbij Bethlehem, is de oogst overschaduwd door het feit dat **ze volgend jaar van hun land zullen gescheiden worden** wanneer Israël de bouw van de **scheidingsmuur** voltooit. Het tracé van de Muur zal het dorp geheel omsluiten, met uitzondering van één toegangsweg.

Op 23 augustus verwierp het Israëlisch hooggerechtshof een petitie tegen het voorgestelde tracé van de Muur, dat feitelijk bijna 5.000 dunums, of 1.250 hectare, annexeert van het landbouwland van het dorp.

Vrijdag 14 oktober, als steunbetuiging, hebben Palestijnen en internationale vrijwilligers de boeren geholpen met het verzamelen van de olijven van de bomen die buiten het geplande tracé van de muur liggen.

De solidariteitsactie werd georganiseerd door het internationale Solidariteit Initiatief, een organisatie opgericht door de voormalige Palestijnse presidentiële kandidaat, Dr. Mustafa Barghouthi.

Dr. Barghouthi woonde de oogst bij en bedankte de vrijwilligers voor de sterke opkomst.

"Wij zijn hier omdat de Israëlische muur de mensen zal verhinderen hier te oogsten", zei hij. "De muur omringt het dorp en isoleert de dorpingen volledig van hun gemeente."

Op zaterdagochtend 15 oktober hadden Israëlische soldaten dichtbij het oogstgebied verzameld en er werd verwacht dat boeren zouden worden bevolen het land te verlaten.

Dr. Barghouthi is ervan overtuigd dat de sterke internationale aanwezigheid voorkomen heeft dat zij in actie zouden komen. "Dit was een zeer belangrijke daad van solidariteit," zei hij.

Sprekend tot The Palestina Monitor in september zei een inwonster van al-Walaja, Sheerin al-Araj, dat haar dorp een microkosmos vertegenwoordigt van de recente geschiedenis van Palestina.

"Oorspronkelijk bezat ons dorp 18.000 dunams land", zei ze, terwijl ze protesteerde tegen de bouw van de scheidingsmuur. **"Israëls onafhankelijkheidsoorlog in 1948¹ ontnam ons 11.000 dunams."** De muur zal de hoeveelheid land van het dorp verder verminderen.

Na de Zesdaagse oorlog van 1967 en de Israëlische bezetting van de Westelijke Jordanoever en de Gazastrook werden de gemeentelijke grenzen van Jeruzalem uitgebreid om nog meer land in te nemen. De **nederzettingen² van Gilo en Har Gilo** werden opgericht.

"Na 1967 waren er twee nederzettingen, een weg en een spoorlijn. **Met de in aanbouw zijnde Muur zullen we nog slechts 2.200 dunams over hebben**", zei Sheerin.

Sinds de Tweede Intifada en de daaropvolgende verlamming van de economie van de West Bank, zijn veel Palestijnen veel afhankelijker geworden van de oogst, geplukt op hun familieboerderijen.

¹ Het betrof feitelijk een veroveringsoorlog en een massale etnische zuivering – n.v.d.r.

² Joodse kolonies – n.v.d.r.

In de aanloop naar de olijvenoogst richten Israëlische kolonisten vaak hun acties op aangrenzende dorpen door ontworteling, vernietigen of verbranden van bomen. Voor al-Walaja is het het Israëlische leger, met de medeplichtigheid van het Israëlische Hooggerechtshof, dat de dorpelingen van hun bomen en land zal afsnijden.

Nigel O'Connor

NIEUW: Het revalidatieprogramma van Askar Nablus voor mensen die lijden aan hersenletsels

Palestina Solidariteit ondersteunt vanaf 2011 een nieuw project in het Askar vluchtelingenkamp in Nablus op de Westelijke Jordaanoever.

In Nabloes dragen de Nablus Association for Social & Community Development en het Lokaal Comité voor Revalidatie zorg voor een zeer kwetsbare groep: kinderen met hersenverlamming en hersentumoren. Palestina Solidariteit wil hen daarbij helpen.

Wie zijn het Nablus Association for Social & Community Development en het Lokaal Comité voor Revalidatie?

De Nabloes Vereniging voor Sociale & Gemeenschapsontwikkeling is sinds 2008 gevestigd in de stad Nablus. Dit centrum werd opgericht door enkele personen van Askar (Nablus) om sociale initiatieven te bevorderen, vooral voor de jeugd. Wij bieden recreatieve en educatieve activiteiten, zoals taalcursussen en informatica opleidingen. Ook hebben wij een alternatief toeristisch programma in en rond Nablus en in de rest van de Westelijke Jordaanoever. Daarnaast bieden wij producten aan van plaatselijke ambachten, zoals zeep, crèmes, borduurwerk, boeken etc.

Het Lokaal Comité voor Revalidatie (LCR) is opgericht in 1992, in het Askar kamp en had dezelfde leiders als de Nablus Association. Het doel van het lokaal comité is de mensen met een handicap te ondersteunen en te helpen door hen medische en psychologische bijstand aan te bieden. De tweede doelstelling is de bewustmaking van het maatschappelijk middenveld om mensen met speciale behoeften beter te integreren in het dagelijks leven.

Dagelijkse activiteiten

Het sociale programma

Vanaf onze start in Askar werden tal van initiatieven ondernomen om de lokale gemeenschap te integreren in onze activiteiten om de negatieve mening over mensen met een handicap te veranderen. Dat activiteiten bestonden uit debatten, trainingen en onderzoek.

Huisbezoeken en -uitrustingen

Vanaf 1992 bieden we psychologische bijstand aan gezinnen en evalueren we de medische behoeften van de doelgroep kinderen. Deze bezoeken bevorderen hun sociale integratie in de gemeenschap of in de openbare instellingen. 177 wijzigingen aan huizen waren gedaan, dankzij de UNRWA fondsen & de specialisten die de behoeften van ieder huis geëvalueerd hebben.

Het recreatieve programma

Vanaf 1992 organiseren we leesactiviteiten waarbij alle kinderen samen zijn, gehandicapt of niet. Zomerkampen voor de integratie van de kinderen werden ook, in samenwerking met de lokale verenigingen georganiseerd.

De professionele apparatuur

Ter verbetering van de mobiliteit en onafhankelijkheid van de personen met een handicap wordt de toestand van hun apparatuur opgevolgd door het Centrum. De begunstigten dragen soms tot 20% van de kosten, maar de rest wordt gedekt door onze vereniging (UNRWA fondsen). Deze apparatuur bestaat uit rolstoelen, krukken, rotators, etc. Voor de feitelijke samenwerking met de begunstigten wordt er een overeenkomst ondertekend.

Algemene en specifieke doelstellingen

Het belangrijkste doel is om intensieve revalidatiediensten te voorzien voor personen met hersentumoren die woonachtig zijn in het oostelijke deel van Nablus.

Ten tweede, tegemoet komen aan de dringende revalidatiebehoeften van alle personen met hersenverlamming aan de hand van fysiotherapie, ergotherapie en psychologische begeleiding. Daarnaast worden deze personen en hun omgeving geholpen door het geven van voorlichting, door hulpapparatuur aan te bieden en door de nodige wijzigingen aan te brengen aan het huis waar de mindervalide persoon woonachtig is.

Tenslotte wordt er ook gewerkt om het bewustzijn van de betrokken gezinnen, plaatselijke gemeenschappen en gouvernementele en niet-gouvernementele organisaties te verhogen over de medische, sociale en revalidatiebehoeften van personen met hersenverlamming.

NIEUW: dossiers

Op onze website kunt u twee nieuwe dossiers lezen: Politieke gevangenen en Bedoeïenen.

Maak van Palestina Solidariteit uw erfgenaam

Een legaat is de uiterste wilsbeschikking (testament) waarbij de erflater aan één of meer personen al de goederen (niets uitgezonderd) geeft, die bij zijn overlijden zal nalaten. Dat kan zowel aan een persoon zijn als aan een instelling die het recht heeft om legaten te aanvaarden, zoals Palestina Solidariteit vzw. Voor meer info, zie de website.

Colloquium 19 november 2011

De Palestijnse Nationale Autoriteit wil een onafhankelijke Palestijnse Staat naast Israël. Wat is volgens deskundigen de beste oplossing voor het Israëlisch-Palestijnse conflict:

één of twee staten? Palestina Solidariteit vzw organiseert een colloquium waarin experts hun standpunten komen verduidelijken, waaronder Ali Abunimah, Leila Shahid, Lucas Catherine, Henri Wajnbloom en Brigitte Herremans. Het Colloquium gaat door op zaterdag 19 november 2011, van 13.30u tot 18.30u in het Centrum Noordpool, Helihavenlaan 39 - 1000 Brussel.

Kalender

Meer gedetailleerde informatie van deze activiteiten vindt u terug op onze website.

- 17 november 2011 – **Persconferentie Russell Tribunal on Palestine**
- 19 november 2011 – **Colloquium Eén versus tweestatenoplossing ?**
- 22 november 2011 – **Le Printemps Arabe & la Palestine**
- 24 november 2011 – **Tears of Gaza**
- 25 november 2011 – **Checkpointsingers getuigen**
- 26 november 2011 – **Nationale boycotactiedag**
- 1 - 19 december 2011 – **Breaking the Silence**
- 15 december 2011 – **Dag van Palestina**
- 27 december 2011 – **Gaza on n'oublie pas!**

Wilt u deze nieuwsbrief niet langer ontvangen? Stuur dan een email met de vermelding "Uitschrijven nieuwsbrief" naar ons e-mailadres secretariaat AD palestinasolidariteit.be

Volg ons ook op [Facebook](#).

